

॥ अथ श्रीसाईसच्चरीत ॥ अध्याय ४४ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥ श्रीसरस्वत्यै नमः ॥ श्रीगुरुभ्यो नमः ॥ श्रीकुलदेवतायै नमः ॥

श्रीसीतारामचंद्राभ्यो नमः ॥ श्रीसद्गुरुसाईनाथाय नमः ॥ ॐ नमो साई चैतन्यमय ईश्वर । सकल
सौख्याचें मंदीर । सगल्या संपत्तीचें भांडार । दैन्य निरसन यत्कृपा ॥१॥ करतकूच सहज चरणवंदन ।

समस्त पापां वतात धुवन । मागीर जो भक्तीन भजन पुजन । करता तो धन्य ताचे परसूय ॥२॥

पल्यतकूच जाचें हांसरे मूख । विसरता समस्त संवसारदुख्ख । थंयच न्हिवता तानभूक । अशें अलोकीक दर्शन ॥३॥

“अल्ला मालिक” जाचें ध्यान । जो निश्काम निरभिमान । निर्लोभ, निर्वासन जाचें मन । महिमान ताचें सांगू
कितलें ॥४॥ अपकाञ्चांकूय दवरता जो उपकारांत । अशी शांती जाच्या पदरांत । दिवची ताका सुवात काळजांत ।

विसरचो न्हय कोणेंच केन्नाच ॥५॥ राम कृष्ण राजीवाक्ष । संत हीनाक्ष वा एकाक्ष । देव रूपान सुंदर सुरूप ।

आनंदस्वरूप संत सदा ॥६॥ देवांचे दोळे श्रवणान्त । संताचे नदरेक नासता अंत । “ये यथां मां” देव म्हणीत । संत

पाझरतात निंदकाकूय ॥७॥ रामांत कृष्णांत आनी साईत । अंतर ना तिगांयत । नांवान तीन वस्तू पल्यात । जागच्या

जाग्यार एकरूप ॥८॥ अशे वस्तूक मरण अवस्था । गजाल ही तर पुराय मिथ्या । काळाचेरूय जाची सत्ता । ताका

कित्याक व्यथा त्या हार्ती ॥९॥ प्रारब्ध संचीत कळना आमकां । नकळों हांव त्या क्रियमाणा । करुणाकर साई

१. फळइत्तो विरयत. २. साळका भशेन सोबीत दोळे आशिल्लो. ३. शुक्राचार्य. ४. फट.

EEEEEE EEEEEE EEEEEE EEEEEE EEEEEE || अध्याय ४४ || EEEEEE EEEEEE EEEEEE EEEEEE
 गुरुराणा । वल्लभून दिता उतर दयेचे ॥१०॥ वासनेचीं ल्हारां अपार । तातूंत मनाक नासता थार । कृपा तुजी आसले
 बगर । थिराय मेळना जिवाक ॥११॥ फाटल्या अध्यायांत सुरवातीक वचन । दिल्लें पूण जालेना पालन । घडलेना
 पुराय निरुपण । आयकुचें सगलें परतून ॥१२॥ अंतकाळ पाविल्लो वल्लभून । ब्राह्मणमुखांतल्यान रामायणश्रवण ।
 केलें व्याख्यान पद्दतीन । चवदा दीस बाबांनी तेन्ना ॥१३॥ अर्शीं दोन सप्तकां जातकूच । रामायण आयकून
 घेतकूच । विजयादसमीचो दीस येतकूच । सोडलो देह श्रीसार्इनी ॥१४॥ फाटल्या अध्यायांत जालें कथन ।
 जातकूच बाबा अनंतांत विलीन । 'लक्ष्मणमामांनी केलें पुजन । 'जोगांनी निरांजन आरती ॥१५॥ थंयच्यान फुडें
 वरां छत्तीस । हिंदूंक आनी मुसलमानांक । लागलीं विचार करपाक । दिवची सद्गती खंय कलेवराक ॥१६॥ कशें
 समाधिस्थान-नियोजन । कशें आपसूक वीट *पतन । कसो एकदां ब्रह्मांडांत प्राण । चडयिल्लो तीन दीस
 श्रीसार्इनी ॥१७॥ समाधी काय देहावसान । भरले सगले दुबावान । स्वासोस्वास थांबिल्लो पळोवन । अशक्य
 दिसलें 'उत्थान ॥१८॥ अशे तीन दीस वतकूच । प्राण गेल्ल्याची खात्री जातकूच । निमाणे तयारेक लागपूच । योग्य
 दिसलें सगल्यांक ॥१९॥ अशा त्या वेळार पसून । जागरूक बाबा भितरल्यान । अचकीत समाधी भंग करून ।
 घालयलो हुसको सगल्यांचो ॥२०॥ ही आनी हेर कथा । प्रेमभावान आयकात श्रोतां । आयकून खोस जातली
 चित्ता । येतलो गळो दाटून ॥२१॥ कथा न्हय हें एक पेटूल । भितर साईरत्न अमोल । उगडून पळयात कमाल ।
 अणभवात सूख दर्शनाचें ॥२२॥ ह्या पुराय अध्याया भितर । दिसतलो साईनाथ अपार । आयकल्ल्यान जातल्यो
 १. ह्या नांवाचे गांवचे भट आनी बाबांचे एक भक्त. २. स. सखाराम हरी जोग. ३. खंयचे सुवातेर. ४. फुटून वचप. ५. समाधी विसर्जन.

EEEEEEEEEEEEEEEEE|| अध्याय ४४ || EEEEEEEEEEEEEE
इत्सा पूर्ण । जायात सनाथ स्मरणान ॥२३॥ परम उदार जांचें आचरीत । त्या साईंचे हें चरीत । आयकुपाक तत्पर
जायात । अव्यग्रचित्त सप्रेम ॥२४॥ अशी आयकतकूच कथा पावन । जाता भक्तांची इत्सा पूर्ण । भरता पुराय
परमानंदान । मुसेग संवसार उबगणेतल्यान ॥२५॥ चित्तप्रसन्नतायेची उमेद । जाता फुड्यांत उबो निजानंद । सगल्या
सुखांचे अस्सल सूख । तें हें कथानक श्रीसाईंचे ॥२६॥ कितलेंय आयकात नित्य नुतन । 'रमणीयतायेचे हेंच लक्षण ।
म्हणुनूच ही संतकथा पावन । जावन अनन्य आयकुची ॥२७॥ आसू, फुडे कलेवर सद्गती । ह्याच वादाची 'भवति
न भवति' । करतां करतां समेस्त 'थकती । पळयात प्रचिती अखेरेक ॥२८॥ बुटीच्या वाड्यांचे दालन । तातूतले
गर्भकुडीची येवजण । जावपाचे आसले मुरलीधर स्थापन । जालें तें स्थान बाबांचे ॥२९॥ बुन्याद मारप चलताले ।
तेन्ना बाबा व्हाळा वटेन वताले । माधवराव विनवणी करपाक लागले । आयकलें तांचें बाबांनी ॥३०॥ माधवराव
विनंती करीत । नाल्ल बाबांच्या हातांत दीत । मुरलीधराची गर्भकूड बांदतात । दियात ताका आशिर्वाद ॥३१॥
पळोवन ती शूभ वेळ । बाबांनी म्हणले "फोडात नाल्ल । आमी सगले बाळगोपाळ । सारुया वेळ हांगाच ॥३२॥
हांगाच आमी उद्ठां बसतां । सूखदुखखाच्यो करुया वार्ता । हांगाच ल्हानांव्हडां समेस्तां । मेळटली
चित्तस्वस्थता" ॥३३॥ बाबा कितें तरी हें उलयले । अशेंच सुरवातीक सगल्यांक दिसले । फुडे जेन्ना अणभवाक
आयले । कळ्ळो अर्थ त्या उतरांचो ॥३४॥ जातकूच बाबा अनंतांत विलीन । उरले मुरलीधरांचे स्थापन । दिसले हेंच
उत्तम स्थान । 'साईनिधान राखपाक ॥३५॥ "वाड्यांत पडूं हें शरीर" । साईंचे हे निमाणे उद्गार । तोच अखेरेक

१. "प्रतिक्षणं यन्नावतामुपैति, तदेव रूपं रमणीयतायाः ।"- कालिदास. २. थकतात. ३. भांडार.

EEEEEEEEEEEEEEEEE|| श्रीसाईसच्चरीता|| EEEEEEEEEEEEEE
608

EEEEEEEEE.....|| अध्याय ४४ || EEE.....|| थारलो विचार । जाले मुरलीधर श्रीसाईंच ॥३६॥ श्रीमंत बुटटी आदीं मेलून । हिंदू-मुसलमान सगले जाण । ह्याच विचाराचेर मान्य जावन । लागलो वाडो सत्कारर्णी ॥३७॥ असो भोवमोलादीक वाडो आसून । बाबांचो देह खंयसरूय पडून । गेल्यार, मार्गीर तो वाडोय भयाण । दिसपाचो शुन्य सामको ॥३८॥ आयज थंय जें भजन पुजन । कथा किर्तन पुराण श्रवण । सोयन्यां धायन्यांक अन्नदान । जाता, ताका कारण श्रीसाईंच ॥३९॥ आयज थंय जें अन्नसंतर्पण । लघुरुद्र महारुद्र हांचें आवर्तन । भक्त येतात देशादेशांतल्यान । त्या सगल्याक कारण श्रीसाईंच ॥४०॥ आसूं, अशें हें संताचें वचन । अक्षर अक्षर दवरात सांठोवन । कितें तरी ते उलयतात म्हणून । अपमान करून सोइूं नाकात ॥४१॥ सुरवातीक ते कितलेय *मुग्ध । वा दिसूं कितलेय *संदिग्ध । जाता कालांतरान अर्थबोध । दिसलें जरी ते कठीण ॥४२॥ आसतना देहपाताक *अवधी । फुडले घडपाचे गजाली संबंदीं । दुश्चिन्नां घडलीं कांय आदीं । मशिदी भितर शिरडींत ॥४३॥ तातूतलें एकूच सांगतां । श्रोत्यां खातीर हांव आतां । नातर जातली ग्रंथ विस्तारता । गेल्यार सगलीं सांगपाक ॥४४॥ आसली अनेक वर्साच्यान । वीट एक बाबांची पुरातन । तिचेर हात दवरून । बसताले लावन आसन ॥४५॥ विटेचेर ते दवरून हात । सदांच रातचे एकांतांत । शांत मनान बाबा मशिदींत । बसताले लावन आसन ॥४६॥ असो अनेक वर्साचो क्रम । चलिल्लो अखंड अविश्रम । पूण घडपाचें ताका लागना नेम । घडटा अतिक्रम *अकल्पीत ॥४७॥ बाबा नासतना मशिदींत । भुरगो आसलो सान्न मारीत । तळाचो कोयर काडपाचें निमीत । वीट ती मातशी उखल्ली ॥४८॥ फुटपाची वेळ आयली । भुरग्याच्या हातांतल्यान निसरली ।

१. अस्पश्ट. २. दुबावयुक्त, अस्पश्ट. ३. वेळ. ४. ध्यानांत मनांत नासतना.

EEEEEEEEE.....|| श्रीसाईंसच्चरीता ॥ EEE.....|| ६०५

॥ अध्याय ४४ ॥ ॥ वीट जमनीर आपटली । जाले कुडके दोन तिचे ॥ ४९ ॥ कळटकूच हें बाबांनी म्हणलें । वीट नह्य म्हजें कर्मूच फुटलें ।
॥ अशें म्हणून भोव कळवळले । आयलीं दुकां तांच्या दोळ्यांत ॥ ५० ॥ बाबा जिचेर नित्य योगासन । करताले, ती वीट
॥ गेल्ली फुटून । आयलें जेन्ना हें तांकां कळून । रडलें काळीज तांचें दुख्खान ॥ ५१ ॥ अशी पोरणी वर्सा वर्साची ।
॥ मूलपीठ तांच्या आसनाची । वांटो जी तांचे जिणेची । फुटिल्ली पळोवन ते कळवळले ॥ ५२ ॥ जिवा परस वीट जी ।
॥ आसली बाबांची आवडटी । पळोवन तिची अशी स्थिती । हळहळले तांचें काळीज ॥ ५३ ॥ तेच विटेक तेंकोवन
कोंपर । बाबा घालयताले प्रहरांचे प्रहर । घालून आसन योगतत्पर । म्हणुनूच व्हड प्रेम तिचेर ॥ ५४ ॥ जिचे संगतीन
आत्मचिंतन । आसली जी म्हजो जीव प्राण । भंगली ती म्हजी सांगातीण । रावना हांवूय आतां तिचे वीण ॥ ५५ ॥
॥ वीट जल्माची सांगातीण । गेली ती आयज म्हाका सोडून । अशे तिचे स्मरून गूण । लागले बाबा रडपाक ॥ ५६ ॥
॥ हांगा सहजूच येतलो दुबाव । विटूय म्हूण खीणयालीच नह्य । कित्याक तिचे खातीर रडचें काय । म्हणचें किंते
लोकांनी ॥ ५७ ॥ दुबाव हो मुळांत । येतलो कोणाच्याय मनांत । आरंभां हांव समाधानांत । वंदून पांय आतां
श्रीसाईंचे ॥ ५८ ॥ जातलो कसो जगाचो उद्धार । कशे तरतले दीन पामर । म्हणुनूच संतांचो अवतार । नासता कर्तव्य
तांकां आनीक ॥ ५९ ॥ हांसप रडप खेळाचे प्रकार । लोकीक नाट्यूच हांगाचो सार । जसो तसो श्रेष्ठाचार ।
लोकवेब्हास्य तसोच ॥ ६० ॥ संत जरी ज्ञानी श्रेष्ठ । अवाप्त सकल संकल्प लोकांत । तरीय उद्युक्त कर्म आचरणांत ।
तारपा खातीर लोकांक ॥ ६१ ॥ आसू, हें देहावसान जावचे आदीं । बत्तीस वर्सा पयलींच जावपाची समाधी । पूण
म्हाळसापतीची बुद्दी । निवारी त्रिशुद्धी हो कुयोग ॥ ६२ ॥ टळूक नासलो जर हो दुश्टयोग । खंयचो सगल्यांक
॥ श्रीसाईंसच्चरीत ॥ ६०६ ॥

EEEEEEEEEEEEEEEEE|| अध्याय ४४ || EEEEEE|| मार्गशिर्श शुद्ध पुनवेक । बाबा
साईंसुयोग । त्रेचाळीस वर्सा आदींच ॑वियोग । आशिल्लो असो तो कुयोग ॥६३॥ मार्गशिर्श शुद्ध पुनवेक । बाबा
दम्यान जाले अस्वस्थ । देहधर्मा प्रमाण सोंसपाक । पावयलो आत्मो ब्रह्मांडांत ॥६४॥ आतां तीन दीस हांगाच्यान ।
चडयतात ब्रह्मांडांत आमी प्राण । दवरात हाचें योग्य स्मरण । जागोवचें न्हय आमकां कोणेंच ॥६५॥ सभामांटवाचो
कोनसो बोटांनी । दाखयत म्हणलें बाबांनी । थंयच म्हाका दवरचो तुमी । बांदून म्हजी समाधी ॥६६॥ स्वता
म्हाळसापतीक उद्देशून । बाबांनी तेन्ना सांगलें ठामपणान । करूं नाकात आडनदर म्हजे कडेन । तीन दिसां
मेरेन ॥६७॥ त्या जाग्यार बावटे दोन । उबे करात खूण म्हणून । अशें सांगतां सांगतनाच प्राण । दवरलो चडोवन
ब्रह्मांडांत ॥६८॥ भरची अकस्मात ॑भवंडी । तेन्ना बेशुद्ध देहदांडी । म्हाळसापतीन दिली मांडी । सोडली आस
हेरांनी ॥६९॥ रातीचो वेळ सुमार धांचो । प्रसंग पळयात तेन्नाचो । आवरो उडलो लोकांचो । प्रसंग कसलो हो
आकांताचो ॥७०॥ ना उस्वास ना नाडी । दिसलें प्राणान कूड सोडली । लोकांची भिरांकूळ अवस्था जाली । न्हीद
सुखाची श्रीसाईंक ॥७१॥ मागीर फुडें म्हाळसापतीन । दीसरात शिट्कसाणीन । रावून फुड्यांतूच बसून । केलो
सांबाळ श्रीसाईंचो ॥७२॥ जरी आसली स्वता साईंची । आज्ञा समाधी खणपाची । तरीय ते प्रमाण करपाची ।
धमक नासली आनीक कोणाची ॥७३॥ पळोवन बाबांक समाधिस्थ । जमलो थंय गांव समस्त । लोक विस्मीत
पळयत तटस्थ । काडिना मांडी भगत आपली ॥७४॥ प्राण गेल्लो कळटकूच पळयात । बसतलो धक्को अचकीत ।
सांगून आपणाक तीन दीस राखात । फसयले लोकांक श्रीसाईंन ॥७५॥ उस्वास पडलो बंद । तटस्थ जालीं इंद्रियां

१. ताटातूट. २. घुंवळ.

EEEEEEEEEEEEEEEEE|| श्रीसाईंसच्चरीता|| EEEEEE|| (६०७)

EEEEEEEEE.....|| अध्याय ४४ || EEE.....|| सबंद । ना हालचालीचो गंध । जालें मंद तांचें तेजूय ॥७६॥ शेणलें बाह्यवेब्हारभान । वाचेक पडलें दृढ मौन । कशे
शुद्धीचेर येतले परतून । हुसको खर सगल्यांक ॥७७॥ साबुददीर येना शरीर । वेळ गेलो दोन दिसांचेर । आयले
मौलवी मुल्ला फकीर । चलयलो तांणी फुडलो विचार ॥७८॥ आप्पा कुलकर्णी काशीराम । आयले केलो विचार
ठाम । बाबांनी गांठलें निजसूखधाम । दिवचो आतां सुसेग कुडीक ॥७९॥ कोणे म्हणलें थांबात खीणभर । घाई
इतली न्हय बरोबर । बाबा न्हय साधूसंतां प्रमाण हेर । अचूक ३वाणी श्रीसाईंची ॥८०॥ जाप दिवची तत्काळ परत ।
थंड पडिल्ल्या शरिरांत । चैतन्य आतां कशें येत । अविचारी हे कशे सगले ॥८१॥ खणात कबर दाखविल्ल्या जाग्यार ।
आपयात सगल्यांक हांगासर । दियात मूठमाती वेळच्या वेळार । लागात सगले आतां तयारेक ॥८२॥ अशे वादविवाद
चलून । तीन दीस जाले पूर्ण । फुडें फांतोडेर वरांचेर तीन । पळयले येतना साबुददीर ॥८३॥ हळूहळू जायत जागे ।
दीत कुडीक आटेविटे । स्वास उस्वास चालू जाले । पळयलें पोटूय हालतना ॥८४॥ दिसपाक लागलें प्रसन्न वदन ।
जावपाक लागलें दोळ्यांचें उन्मिलन । वचून तांचें बेशुद्धपण । लागले दिसपाक जागृत ॥८५॥ जशे किंतें विसरले
देहभाव । ताचो परत जावचो ३आठव । शेणिल्ल्या गांठवलाचो लागचो थाव । उगडचें भांडार तशी गत ॥८६॥
पळोवन साईंक सावधान । भरले सगले खुशालकायेन । टळळें विघ्न देवादयेन । भक्त लोक अजापीत ॥८७॥ भगत
पळयत मूख कवतुकान । साईं हळूच हालयत मान । मौलवी फकिरांक जालें समाधान । प्रसंग भिरांकूळ चुकलो
म्हणून ॥८८॥ मौलवीचो पळोवन हट । भगत जर चुकिल्लो आज्ञापालनांत । इल्लो पसून चुकिल्लो कर्तव्यांत ।

१. उतरां. २. उगडप-धांपप. ३. उगडास.

EEEEEE.....|| श्रीसाईंसच्चरीता|| EEE.....||

॥ अध्याय ४४ ॥

घडपाचो तेन्ना तो अनर्थ ॥८९॥ त्रेचाळीस वर्सा आदींच जावपाची कबर। खंयची मागीर आनीक खबर। खंयचें तें
दर्शन मनोहर। आसपाचें सूखकर श्रीसाईंचें ॥९०॥ लोकांचेर उपकार हेंच कारण। करून समाधेचें विसर्जन। साईं
उबे राविल्ले पळोवन। जालें समाधान भक्तजनांक ॥९१॥ भक्त कार्य अर्थ जो भागलो। परमानंदांत गुंग जालो।
कसो आदीं जागयतालो। लिला अकळ श्रीसाईंची ॥९२॥ पळोवन बाबांक सावधान। सुखावले भक्त काळजांतल्यान।
जो तो धांवलो घेवपाक दर्शन। पुनरुज्जिवन तें सुखाचें ॥९३॥ आसूं, फुडलें कथा आख्यान। तें निमाणे देहावसान।
जालें जाचें पुराय कथन। यथास्मरण आयज वयर ॥९४॥ महणून तुमी श्रोत्यांनो सकळीक। करात विचार खीण
एक। कित्याक करचो हर्शशोक। मूळ १ अविवेकाचें दोनूय ॥९५॥ साडेतीन हातांचो स्थूल गाडो। कूड इंद्रियांचो जो
सांगाडो। तो कितें आमचो साईं निधडो। सोडात भ्रम हो समूळ ॥९६॥ म्हणचो जरी देहांत श्रीसाईंक। तरी नांवूच
ना त्या विदेहाक। रुपूय ना पळयात वस्तूक। विशालरुपी श्रीसाईं ॥९७॥ देह तरी नाशिवंत। वस्तू स्वतंत्र नाशरहीत।
देह पंचभूत अंतर्गत। अनादी अनंत निजवस्तू ॥९८॥ तांचे मदली शुद्ध सत्वात्मक। ब्रह्मरूप चैतन्य देख। जड
इंद्रियांचो जो चालक। वस्त ती श्रीसाईं नांवाची ॥९९॥ ती आसा इंद्रियातीत। इंद्रियां जड ती तें जाणीनात। तींच
इंद्रियां उत्तेजन दितात। घालतात चालोवन प्राणाक ॥१००॥ ते शक्तीचें नांव साईंअनंत। तिचे वीण ना रिती सुवात।
भरल्या तीच चराचरांत। रित्यो दिशा धाय तिचे बगर ॥१०१॥ तीच ती ही अवतारस्थिती। तीच आसली अव्यक्तांत
आदीं। नांवा रुपाक आयली व्यक्तींत। भरसली अव्यक्तांत कार्याचे अखेरेक ॥१०२॥ अवतारकार्य सोंपोवन।

१. विचारांचो उणाव. २. दुबावा विरयत. ३. कुडी विशीं आस्था ना अशी एकाग्र स्थिती.

॥ श्रीसाईंसच्चरीत ॥

EEEEEE EEEEEE EEEEEE EEEEEE EEEEEE || अध्याय ४४ || EEEEEE EEEEEE EEEEEE EEEEEE
 अवतारांतूय देह त्यागून । जशे गेले निर्विकल्प भुवनान । तशीच ही करणी श्रीसाईंची ॥१०३॥ मनांत येतकूच गुप्त
 जावचें । जशे स्वामी गाणगापूरचे । करून निमीत पर्वतयात्रेचें । गेले उदून अचकीत ॥१०४॥ भक्तांनी धरतकूच
 आडावन । केलें तांचें समाधान । लोकाचारांत हें म्हजें गमन । सोडचो ना गाणगाभुवन केन्नाच ॥१०५॥ कृष्णचे
 देगेर फांतोडेचें न्हाण । बिंदुक्षेत्रांत अनुशठान । मठांत करचें पादुका पुजन । राबितो कायम थंयच म्हजो ॥१०६॥
 तशीच साईबाबांची रीत । मरण फकत लोकाचारांत । पळोवंक गेल्यार स्थिरचरांत । अंतरांत सगल्यांच्या
 श्रीसाई ॥१०७॥ जशी जाची भजनस्थिती । तशी ताका नित्य प्रचिती । दुबाव धरचो नहय चित्तीं । *मरणातीत
 श्रीसाई ॥१०८॥ साई भरला स्थिरचरांत । साई सगल्यांच्या अंतरांत । साई तुमी-आमी सगल्यांत । आसता नांदत
 निरंतर ॥१०९॥ श्रीसाई समर्थ दीनदयाळ । भावार्थी भक्तप्रणतपाळ । सगल्यां विशीं भोव प्रेमळ । भुकेल्यात ते
 परमप्रेमाक ॥११०॥ दिसनात जरी दोळ्यांक । आसतात ते सगल्याक । लिपयतात सुक्षीमत्वांत स्वताक । तरीय
 पिशें आमकां लायतात ॥१११॥ तांचें मरण फकत धोंग । आमकां फसोवपाक हाडिल्लें सवंग । नटनाटकी ते
 अव्यंग । भंगुनूय जाले अभंग ॥११२॥ प्रेम निश्ठा जी तांचे कडेन । करून फाटलाव तातूतल्यान । अखेरेक ताचो

१. श्रीनृसिंहप्रस्तवती. २. वचप. ३. एकदां साईबाबांचे भक्त मेरेश्वरगाव साव हांकां बाबांच्या भंडाऱ्या खातीर शिरडीक वचपाची उमळशीक लागिल्ली. पूण
 दोनूच दीस आसतना ते अचकीत दुयेंत पडले. ताका लागून तांकां थंय वचप जमलेना. म्हणून तांकां खूब वायट दिसलें. मन दुखेस्त जालें. रातीं न्हिदूय पडली
 ना. मात भंडाऱ्याच्या दिसाच फांतोडेर तांकां दोळो लागलो. तेन्ना साईबाबांनी तांकां सपनांत दर्शन दिलें आनी दक्षणा मागून घेतली. जागे जातकूच तांचे
 भलायकेंत बरोच फरक पडलो. रोखडेच ते उणठणीत बरे जाले. श्रीसाईंनी देह सोडिल्लो आसलो तरीय आपल्या भक्तांची तळमळ ते खंयचेय तरेन पुराय
 करतातूच. ४. मरणाच्यान स्पर्श करूक जमना अशे.

EEEEEE EEEEEE EEEEEE EEEEEE EEEEEE || श्रीसाईसच्चरीता || EEEEEE EEEEEE EEEEEE EEEEEE EEEEEE (६१०)

EEEEEE EEEEEE EEEEEE EEEEEE EEEEEE || अध्याय ४४ || EEEEEE EEEEEE EEEEEE EEEEEE
 सोद घेवन। करुया साध्य कार्यभाग ॥११३॥ करतकूच पुजा मनांतल्यान। करतकूच याद भक्तीभावान। अणभवतले
 भक्त आपूण जावन। दिसतली सर्वव्यापकताय श्रीसाईंची ॥११४॥ उत्पत्ती स्थिती आनी लय। चित्स्वरुपाक हांचो
 ना भंय। तें सदासर्वदा चिन्मय। थंय ना थारो विकारांक ॥११५॥ जशें भांगराचें भांगरपण। उरता अबादीत
 अलंकारा वीण। केल्यो जरी कितल्योय वस्ती पसून। सोडिना भांगरपण तें आपलें ॥११६॥ परोपकाराचे अलंकार। हे
 सगले विनाशी विकार। आट्यतकूच उरता भांगर अविकार। नासता आकार वा नांवूय ॥११७॥ तरी ह्या भांगरांत
 हो हेमाडपंत। विरगळून वच्चो पूर्ण नितांत। अशा गुणांनी साईपद 'अंकीत। रावचो प्रलया मेरेन ॥११८॥ फुडे
 तेराव्या दिसा वचून। भक्तरत्न बाळासाहेबान। मेलोवन ग्रामस्थ ब्राह्मण। उत्तरविधी केलो सुरु ॥११९॥ वस्त्रा
 सयत न्हाण घेवन। मागीर बाळासाहेबांच्या हातांतल्यान। करून 'तिलांजली तिळतर्पण। पिंडदानूय घेतलें
 करून ॥१२०॥ उत्तरक्रिया 'सपिंडी आदी। त्या त्या वेळार शास्त्रोक्त पद्धतीन। जाल्यो मासकां सयत पूर्ण।
 धर्मन्याया प्रमाण ॥१२१॥ भक्तश्रेष्ठ उपासनीन। जोगां वांगडा वचून। होमहवन घेतलें करून। पवित्र थळांत
 भागिरथीच्या ॥१२२॥ ब्रह्मभोजन अन्नसंतर्पण। यथासांग दक्षणा भेटोवन। शास्त्रा प्रमाण विधिविधान करून।
 आयले ते परत थंयच्यान ॥१२३॥ नात बाबा ना संवाद। आतां जरी हो असो भेद। तरीय नद्रेक पडटकूच ती मशीद।
 जालें याद आदलें उलोवप ॥१२४॥ बाबांची सदांची बसका स्थिती। घेवपाक तिची सूखअनुभूती। बन्यांतली बरी
 'आलेख्यमुर्ती। केली स्थापन मशिदींत ॥१२५॥ जाल्ली साईदेह निवृत्ती। फोटू पळोवन जाताली 'अनुवृत्ती।

१. वश. २. तीळ घाल्ले उदक. ३. बाराव्या दिसा जाच्या नांवान करतात तें दान. ४. कागदा वयलो फोटू. ५. अनुकरण.

EEEEEE EEEEEE EEEEEE EEEEEE EEEEEE || श्रीसाईंसच्चरीता ॥ EEEEEE EEEEEE EEEEEE EEEEEE EEEEEE (६१९)

EEEEEEEEEEEEEEEEEE || अध्याय ४४ || EEEEEEEEEEEEEE
दिसतालें निजभक्त भावार्थी । पुनरावृत्तीच ही प्रत्यक्ष ॥१२६॥ चित्रकार शामराव जयकर । तांणी काडिल्लो तो
सुंदर । असो हो फोटो मनोहर । साक्षात उबे जशे फुड्यांत ॥१२७॥ जितले हे प्रसिद्ध चित्रकार । तितलेच बाबांचे
भक्तूय थेर । वागताले करून विचार । आज्ञे प्रमाण श्रीसाईंचे ॥१२८॥ हांच्याच हातांतल्यान । सोबीत फोटे काढून ।
केले भक्तांनी घरांत स्थापन । करपाक ध्यानधारणा नित्याची ॥१२९॥ संतांक नासता केन्नाच मरण । आर्दीं बरेच
फावट हें विवरण । जाल्लेच आसा आसताले स्मरण । लागना स्पृश्टीकरण आनीक ॥१३०॥ बाबा नात आयज
प्रत्यक्ष देहान । तरीय जो तांचें करता स्मरण । ताचें अजुनूय हीत करून । दितात अणभव आदले वरीच ॥१३१॥
कोणाक कितेंय सांगून गेले । पूण ना कांयच अणभवाक आयलें । जरी तांचें देहावसानूय जालें । म्हणून तें उरलें अशें
न्हय मानचें ॥१३२॥ उतरां बाबांचीं ब्रह्मलिखीत । विस्वास धरून अणभव पळयात । आयलोना जरी तो त्वरीत ।
येतलो निश्चीत कालांतरान ॥१३३॥ आसूं, ह्या जोगांचें नांव येतां । कथेंत स्मरली जोड कथा । आयकात तिचीय
अपूर्वता । दिसतले प्रेमल्पण श्रीसाईंचे ॥१३४॥ जरी आसलो हो त्रोटक संवाद । गुरुभक्तांक भोव 'बोधप्रद ।
भाग्यवान जो जाका वैराग्यबोध । अभागी व्यस्त संवसारांत ॥१३५॥ एकदां जोगांनी बाबांक विचारलें । अजून
भोगपाचें उरलां कितलें । केन्ना म्हजें भाग्य उदेतलें । पावतलों हांव केन्ना सुस्थितींत ॥१३६॥ सेवा अनेक वर्सा
भक्तीन । घडली तुमची तरीय पसून । मेळना कित्याक अजून मेरेन । सुसेग ह्या चंचल चित्ताक ॥१३७॥ असो कसो
हांव फुटक्या नशिबाचो । होच व्य लाभ संतसंगतीचो । परिणाम केन्ना तरी सत्संगाचो । भोगतलों हांव सांगात

१. बोध घेवपा सारको.

EEEEEEEEEEEEEEEEEE || श्रीसाईसच्चरीता || EEEEEEEEEEEEEE (६१२)

EEEEEEEEEEEEEEEEE || अध्याय ४४ || EEEEEEEEEEEEEE
तुमीच ॥१३८॥ भक्ताची ही विनंती आयकून । साईसमर्थान परम प्रेमान । जोगाचें कशें केलें समाधान । शांत
चित्तान तें आयकात ॥१३९॥ दुश्कर्माची जातली होळी । पुण्यपापाची राखरांगोळी । पळयतलों तुजे खांकेक झोळी ।
तेनाच मानतलों तुका भाग्यशाली ॥१४०॥ उपाधेचो त्याग जावन । नित्य भगवद्भक्ती वाडून । तुट्टले आशापाश
पुरायेन । तेनाच मानतलों तुका भाग्यशाली ॥१४१॥ विशय आसक्ती मानून 'त्याज्य । अहंकार पुराय अयोग्य ।
जीब वान्सा जिखपाक जा योग्य । तेनाच मानतलों तुका भाग्यशाली ॥१४२॥ आसूं, हाचेर कांय काळान ।
बाबांचे बोल सार्थ जावन । जोगांक वैराग्य सदगुरु कृपेन । आयलें जशें उलयिल्ले बाबा ॥१४३॥ ना पुत्रसंतती पाश ।
घरकान्नीक लायली सद्गतीक । मरण येवचे आर्द्दी संन्यास । जालें तें वैराग्य आपसुकूच ॥१४४॥ आसूं, हे जोगूय
भाग्यवान । सत्य थारलें श्रीसाईवचन । अखेरेक वैराग्यपण मेळून । जाले विलीन ते ब्रह्मांत ॥१४५॥ जशी जशी
साईनी सांगली । ज्युस्त तशीच स्थिती जाली । उतरां साईंचीं सार्थ जालीं । भाग्यवान जोग खरेच ॥१४६॥ तात्पर्य
बाबा दीनदयाळ । भक्तकल्याणाचो 'कनवाळ । ओंपताले बोधामृताचो 'सुकाळ । शिरडींत त्रिकाळ तो
आयकात ॥१४७॥ “जांकां म्हजी आवड बहड । तांचे नदरेत हांव अखंड । तांकां म्हजे वीण धरतरी वसाड । खबरो
म्हज्योच तांच्या मुखांत ॥१४८॥ जांकां म्हजें अखंड ध्यान । जिबेर म्हजेंच नांव आवर्तन । तांकां म्हजेंच चरित्र
गायन । उढठां बसतां सर्वकाळ ॥१४९॥ अशे जातकूच म्हजेच आकार । कर्म अकर्माचो पडटलो विसर । जंय हो
म्हजे सेवेचो आदर । तिश्टतलों हांव थंय सदांच ॥१५०॥ येवन म्हाका अनन्य शरण । जाका म्हजें अखंड स्मरण ।

१. सोडपाक योग्य. २. दया. ३. समृद्धी.

EEEEEEEEEEEEEEEEE || श्रीसाईसच्चरीता || EEEEEEEEEEEEEE (६१३)

EEEEEEEEE.....|| अध्याय ४४ || EEEEEE.....
ताचें म्हज्या माथ्या वयलें रीण । पावयतलों उद्धार करून ॥१५१॥ आदीं म्हाका दिवन । करता जो अन्न ग्रहण ।
जाका म्हजें अशें ध्यान । वागतां हांव ताच्या ताब्यांत ॥१५२॥ म्हजीच जाका भूक तान । दुसरे ना जाका म्हजे
समान । म्हाकाय ताचेंच नित्य ध्यान । वागतां हांव ताच्या ताब्यांत ॥१५३॥ आवय बापूय पूत । घरकान सोयरीं
समेस्त । हांचे विशीं जो परावृत्त । तोच तो अनुरक्त म्हज्या चरणांचेर ॥१५४॥ वर्सभरांत अनेक न्हंयांक । येता हुंवार
मेळटात दर्याक । विसरतात आपले आपणाक । ओंपून स्वताक पुरायेन ॥१५५॥ रूप गेलें, नांव गेलें । उदकूय वचून
दर्याक मेळलें । न्हंयेचें दर्याचें लग्न लागलें । द्वैत शेणलें एकत्वान ॥१५६॥ पावतकूच अशे समरसतेक । चित्त विसरता
नामरुपाक । तें म्हाका पळयतलें भितरल्यान आपसूक । ताका ना सुवात म्हजे वीण ॥१५७॥ परीस न्हय हांव फातर ।
अशें सिद्ध लोकां सामकार । पुस्तकपंडितांनी बडबड अपार । करून हाडले खांबे लोखंडाचे ॥१५८॥ तांचो म्हजेर
करतकूच घाव । उलट प्रगटकूच सुवर्णभाव । म्हजें फातरपण जालें 'वाव । दिसलो अणभव अजापाचो ॥१५९॥
अभिमान सोडून अणू भशेन । म्हाका काळजांतल्यान येवचें शरण । जातलें तत्काळ अज्ञान निरसन । श्रवण कारण
सोंपतलें ॥१६०॥ अज्ञान जल्म दिता देहबुद्दी । तिका लागून आधी-व्याधी । तीच धुकलता विधिनिशेधीं ।
आत्मसिद्धी विघातक ॥१६१॥ म्हणटले हांव खंय आसां आतां । कसो हांव तुमकां मेळटलों आतां । तरी हांव
तुमच्या काळजांतूच तिश्टतां । कशटां विणें लागींच ॥१६२॥ म्हणटले काळजांत कसो कोण । कशें कितें ताचें
लक्षण । अशी कसली ताची खूण । जातूंत ताणें वळखुचो स्वताक ॥१६३॥ तरी आतां शांत चिज्ञान । आयकात

१. निशफळ.

EEEEEE.....|| श्रीसाईसच्चरीता|| EEEEEE..... (६१४)

EEEEEEEEEEEEEEEEE || अध्याय ४४ || EEEEEEEEEEEEEE
ताचें स्पश्ट व्याख्यान । जाका वच्चें शरण । तो काळजांतलो कोण हें आतां ॥१६४॥ अनेक नांवां अनेक रुपां ।
श्रृश्टी भितर भरल्यांतं अमुपा । जांची अशक्य करप मापां । मायेचीं स्वरुपां सगलीं तीं ॥१६५॥ तशेच सत्व रज तम
गूण । त्या त्रिगुणांक हुपून । सत्तेचें जें स्फुरता स्फुरण । तेंच रूप आसता काळजांत बशिल्ल्याचें ॥१६६॥ नांव रूप
विरहीतपण । उरिलें जें तुजें तूंपण । तेंच काळजांत बशिल्ल्याचें लक्षण । वळखून वच्चो ताका शरण ॥१६७॥
हांवूच तो तूं अशें पळयतकूच । हीच नदर फुडें विस्तारतकूच । निजगुरुताय येता भूतमात्रांकूच । उरना रिती सुवात
आनीक ॥१६८॥ असो अभ्यास करतां करतां । अणभवाक येतली म्हजी व्यापकता । मागीर तूं म्हजे कडेन जावन
समरसता । भोगतलो पूर्ण अनन्यता ॥१६९॥ चित्स्वरुपांत अनुसंधान । लाभतलें, जातलें शुद्ध अंतस्कर्ण । घडटलें हें
तुका गंगान्हाण । स्पर्श करीनासतना गंगोदकाक ॥१७०॥ प्रकृतीकर्माचो अभिमान । जातूं मेळचें दृढबंधन । ताका
तेंकपाक दिनात सज्जान । मनांत सादूर सदांच ॥१७१॥ स्वस्वरुपांत मांडून ठाण । हालना थंयच्यान अणू प्रमाण ।
ताका समाधी वा उत्थान । ना प्रयोजन “दोगांयचें” ॥१७२॥ म्हणून श्रोत्यांच्या चरणीं माथें दवरून । विनयतां भोव
नमळायेन । देव संत भक्त समेस्तां कडेन । वागचें भोव प्रेमळटायेन ॥१७३॥ बाबा अनेकदां सांगून गेले । कोणूय
कोणा कडेन छेदी उलयले । ताणें म्हजेंच वर्म काडलें । दुखलें काळीज म्हजें समजात ॥१७४॥ दिल्लें वायट उतर
दुसऱ्याक । लागता तें तत्काळ म्हज्या काळजाक । तेंच जाणा जो धिटायेन सोंसपाक । ताणें सूख दिलें म्हाका
सदांकाळ ॥१७५॥ असो भूमात्रां भितर । भरला साई भायर भितर । फकत एक प्रेम सोडल्यार । ना ताका आवड
१. असंख्य. २. वर्माक लागपा सारके.

EEEEEEEEEEEEEEEEE || श्रीसाईसच्चरीता || EEEEEEEEEEEEEE
614

EEEEEEEEEEEEEEEEE || अध्याय ४४ || EEEEEEEEEEEEEE
कसली आनीक ॥१७६॥ परम मंगल हें परम अमृत । साईमुखांतल्यान सदांच पाझरत । कोण सभागी ना हें जाणीत ।
प्रेम उपाट हें भक्ता खातीर ॥१७७॥ जाका पंगतीचो लाभ दिलो । जाचे वांगडा हांसलो खेळळो । ताका मायेचो
चटको लायलो । दिसतलें कितें तांच्या मनाक ॥१७८॥ अशा शिश्टाच्या भोजनांत । हांव तर उच्छिष्टाचो धनी
जायत । एक एक उश्टें वेंचून दवरीत । वाटटां तोच पुण्यसंचय ॥१७९॥ जाल्यो इतले मेरेन जाच्यो कथा । त्यो खंय
खबर हेमाडपंता । समर्थ साईच तांचो वक्ता । बरोवपी बरोवन घेवपीय तोच ॥१८०॥ अशी ही साईसमर्थ कथा ।
खोस ती कशी वर्णू आतां । ध्यास कायम लागला चित्ता । श्रोत्यांकूय आयकतना आनंद ॥१८१॥ ते भायर जे
साईकिर्त गायतात । तशेच जे जे सद्भावान आयकतात । दोगूय साईस्वरूप जातात । दवरात स्मरण हें तुमी
ठाम ॥१८२॥ आतां हो अध्याय करून पूर्ण । हेमाड साईक ओंपता प्रेमान । धरात साईचे चरण भक्तीन । फुडलें
निरुपण येतलें फुडें ॥१८३॥ संतसज्जनांनो तुमच्या आशिर्वादान । रचिल्लो भक्त हेमाडपंतान । जय अणकारीत
श्रीसाईसच्चरितांतल्यान । श्रीसाईनाथ निर्याणं नांवाचो हो चब्बेचाळिसावो अध्याय सोंपता हांगाच ॥

॥ श्रीसद्गुरुसाईनाथार्थार्पणमस्तु ॥ शुभं भवतु ॥

○ ○ ○

EEEEEEEEEEEEEEEEE || श्रीसाईसच्चरीता || EEEEEEEEEEEEEE (६१६)